

بنیاد فیریه فواجه نصیر طوسی

قانون راجع به اطباء خارجی

مصوب شهریورماه ۱۳۱۲

ماده اول - دولت می تواند به اطبا و دوا سازان و دندان سازان و قابله های اتباع خارجه اجازه بدهد که به شغل خود در ایران اشتغال ورزند مشروط بر اینکه علاوه بر دیپلم فراغ تحصیل از مدارسی که به موجب نظامنامه از طرف وزارت معارف معین خواهد شد مدارکی ارایه دهند که لااقل پنج سال اشتغال آنها را مستقلا به شغل طبابت مدلل دارد.

ماده دوم - اداره کل صحیه بر طبق نظامنامه ای که به تصویب وزارت داخله خواهد رسید جواز و محل اشتغال داوطلب را در هر نقطه که صلاح باشد صادر و معین خواهد کرد.

ماده سوم - اطبا و دواسازان و دندان سازان و قابله های اتباع خارجه که قبل از این تاریخ در ایران اشتغال به مشاغل خود داشته اند نیز مشمول این قانون و دو نظامنامه مزبور خواهند بود ولی مدت مذکور در ماده یک در مورد آنها لازم الرعایه نخواهد بود.

ماده چهارم - هر وقت هیات وزرا عده اطبا و دواسازان و دندان سازان و قابله های اتباع خارجه را در ایران کافی بدانند وزارت معارف از رسیدگی به دیپلم یا شهادت نامه آنان خودداری کرده و وزارت داخله جواز اشتغال نخواهد داد.

ماده پنجم - علاوه بر مالیات جواز طبابت که کلیه اطبا و دندان سازها و قابله ها می دهند از اطبا و جراحان خارجی مبلغ دو هزار ریال و از دواسازها و دندان سازها و قابله های خارجی مبلغ یک هزار ریال در موقع صدور مجوز مذکور در ماده دوم اخذ خواهد شد.

ماده ششم - وزارت معارف و وزارت داخله مامور اجرای این قانون می باشند.